

بیل دوایل ویژگی های زندگی دوبلین را طی پنج دهه با سیاه و سفیدهای خشن خود به تصویر کشیده است. پس از گذشت پنجاه و چهار سال، بیل دوایل هنوز هر هفته در خیابان های عریض دوبلین با دوربین Rolliflex TLR عکاسی میکند. او سمبل عکاسی ایرلندی است؛ و در اقتصاد، "کارتیه برسون Cartier-Bresson" دوبلین است. بیل دوایل، ایرلندی 79 ساله، خندان می گوید: تعارفه، برسون در سال های اولیه کارم به شدت بر من تأثیر گذاشت. همیشه به مردم می گویم یک نقاش خنثی و بی خاصیت هستم، ولی برسون یک نقاش است. پس شاید، من یک برسون بی خاصیت هستم. عکاسی خیابانی ام را محتاطانه تر از سبک کار برسون انجام می دهم. او از روی شانه های مردم عکس می گرفت. من هرگز این کار را نمی کنم. هرگز عکسی نمی گیرم که باعث رنجاندن کسی شود. بیل، کارهای "بیل برانت Bill Brandt 1904-1983" و "برت هاردی Bret Hardy 1913-1995" را ستایش می کند، اما عکاس محبوب او "روبرت دوانو Robert Doisneau 1912-1994" فرانسوی است، که عکس هایی از زندگی روزمره مردم عادی دارد. روبرت علاقمند بود که در پرسه زدن هایش در حومه پاریس عکاسی کند. او مثل بیل، عکاسی را نه به صورت علمی، بلکه تجربی آموخت. مشهورترین عکس دوانو "بوسه در مقابل شهرداری" (Kiss by the Hotel de Ville) سبک کار او را به خوبی نشان می دهد.

مدل ها همیشه مورد توجه عکاسان قرار دارند. بیل می گوید: "هرگز چنین کاری نمی کنم. هرگز در عکس هایم از مدل استفاده نکرده ام. تمام عکس هایم طبیعی است. بعد از عکاسی، با مردم گپ می زنم و بعد هم عکس شان را برایشان می فرستم. اگر از ابتدا از آنها درخواست شود که عکسشان را بگیرند، سرباز می زنند. اگر به آنها پول هم بدهید، که در عکس شما باشند، در عکس به نظر می رسد که انگار پول گرفته اند و عکس، عکس نخواهد بود." یوجین اسمیت Eugene Smith می گفت: "سعی کنید جهان را همان طور ببینید، که یک طفل برای بار اول می بیند." این نحوه رویکرد من به عکس است؛ باز می گوید: "فکر نمی کنم که حتی قدری وجه مشترک با اسمیت داشته باشم. او عکاسی پر کار بود. دوبلینی ها اکثراً تنبل اند، و من هم گاهی فکر می کنم که همواره لم داده ام."

بیل دوایل در 1925 در دوبلین متولد شد. خودش می گوید: همان سالی که "پل نیومن Paul Newman" و "رود اشتایگر Rod Steiger" هم به دنیا آمدند؛ سال بزرگی بود. در پانزده سالگی مدرسه را رها کرد و اولین کارش را به عنوان پیک شروع کرد. "بزرگ شدن در دهه 1940 و 1950، مرا قادر ساخت تمام شهر را در نیم ساعت دور بزنم. این بزرگ ترین روستای دنیا بود."

بیل به عکاسی زمانی علاقه مند شد، که بازاریاب شرکت بیمه در اواخر 1940 بود. "من یک عکاس خود آموخته هستم. اولین مجله "Amateur Photography" را در 1949 خریدم. پس از آن، خواننده دائمی آن مجله شده و آن را جمع آوری کردم. در اولین روزها، با دوچرخه دور شهر دوبلین به سراغ مشتریام می رفتم. همیشه اولین دوربینم همراه بود، یک کدک Kodak Retina 1b. مشتریان زن، دوستم داشتند. برای عکاسی، ابتدا مدت زیادی با آن ها صحبت می کردم. با هم چیزی می خوردیم. مهمان آنها بودم. بعد شروع کردم و چند عکس می گرفتم. زمان عکاسی ام با ارزش بود."

راز موفقیت عکاسی سیاه و سفید در بافت و نور است!

بیل اولین دوربین رولیفلکس اش (Rolliflex f/2.8 TLR) را در سال 1954 خرید: "کیفیت عکاسی ام به شدت افزایش یافت. این دوربین برایم BMW دوربین ها بود و عاشق آن بودم. هیچ چیز در باره فوت و فن آن نمی دانستم؛ اما، همیشه از فیلتر نارنجی استفاده می کردم، چون آسمان های متمایز به عکس می داد. می توانستم مسیر ساده تری بروم. از تپه ها و کوه های ایرلند عکس بگیرم، اما من به مردم شهر عشق می ورزیدم. پدرم در میکده ای در دوبلین کار می کرد. او چیزهایی را در شهر می دید و می گفت: "بهتر است الان به دستش آورم. فردا رفته است. این دقیقاً احساس من در خصوص عکاسی است."

زمانی که اتفاقی می افتد عکس بگیر، شک نکن، صبر نکن، شاید هرگز فردایی نباشد. "برسون می گفت: شاتر دوربین مثل گیوتین است، چرا که تصویر را برای همیشه ثبت می کند."

بیل لبخند زنان می گوید: "وقتی نیمچه شانس برای عکس گرفتن به دست می آورم، به ندرت آن را از دست می